

скателитѣ; азъ съмь чилѣкъ гдѣто спя подѣ ясно небо. Тія ситны-дрібны смѣт-ки, гдѣто прави всякій день за хлѣбѣтъ, за виното, за дървята, за сольта, за свѣщитѣ, прави ги тоз' чилѣкъ само за да вы ласкае и да вы лѣже. Діаволытѣ мя хващатѣ, като гледамъ що става. Пукамъ ся отъ ядѣ, като слушамъ всякій день какво казватѣ хората за васѣ. Азъ ямъ хлѣбѣтъ ви, искамъ и доброто ви, колко-то и да ми докривява за нѣкои работы. Обычамъ пѣрво себе си, а послѣ госпо-дарьтѣ си.

Грабчо.

Можемъ ли да ся научимъ и ный, бай Кольо, какво казватѣ хората за насѣ?

Кольо.

Всичко можахъ да ви кажа, *чорбаджи*, ако знаяхъ чи това нѣма да ви разсърди.

Грабчо.

Бѣди спокоенъ, азъ нѣма да ся разсърдя.

Кольо.

Да мя прощавате; азъ зная твърдѣ до-брѣ чи ще ся разсърдите.

Грабчо.

Никакъ, ти казвамъ; напротивъ, много ще ся благодаря като науча какво казва свѣтътъ за мене.

Кольо.

Чорбаджи! като го искате, азъ ще ви